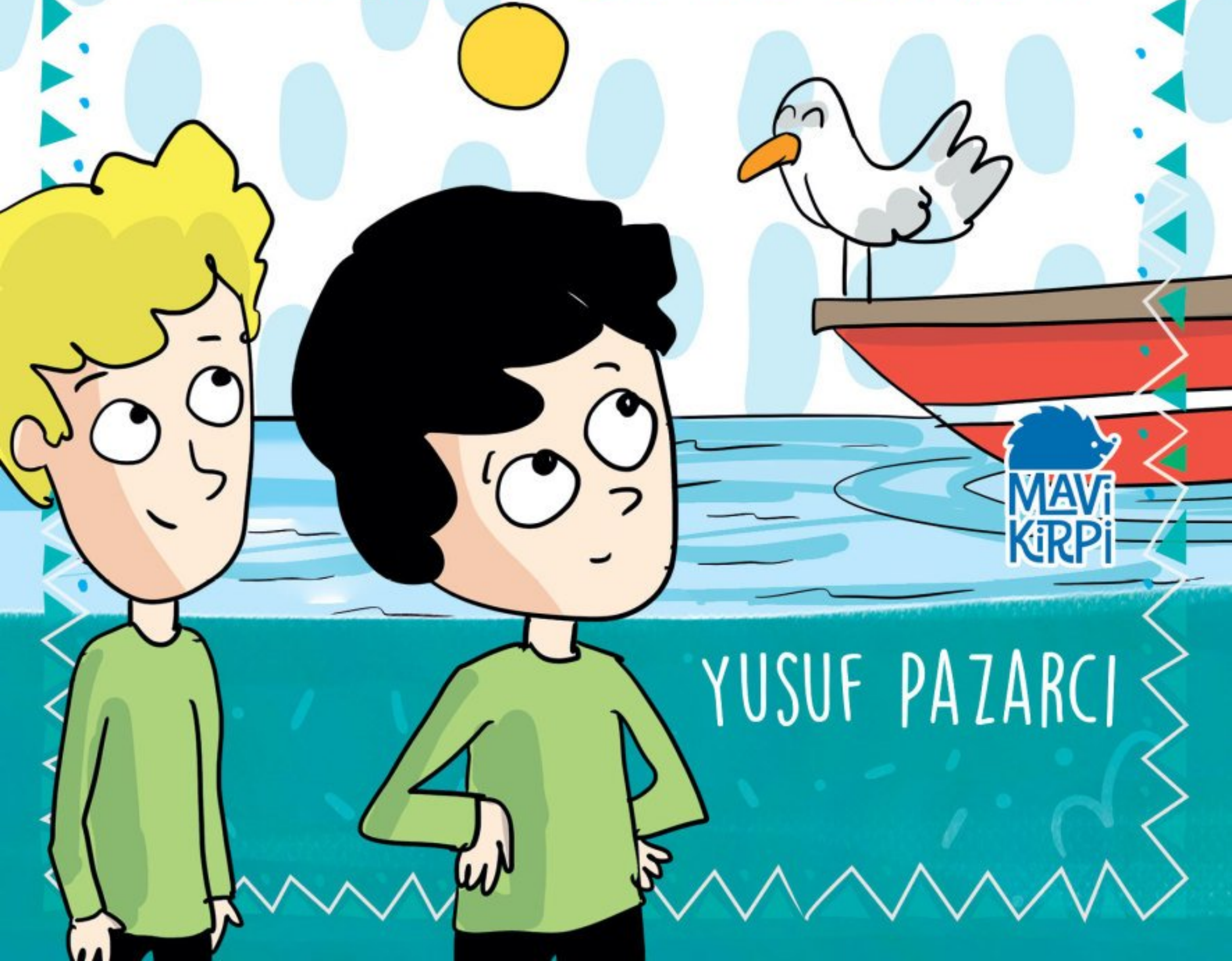

6

AKIL ALMAZ MACERALAR

DENİZİN ORTASINDA BİR MACERA

MAVİ
KİRPİ

YUSUF PAZARCI

Denizin Ortasında Bir Macera

Gazeteler, radyolar, televizyonlar durmadan aynı haberi veriyorlardı: “5 ÇOCUK BİR OKUL GEZİSİNDE KAYBOLDU.” Herkes hemen her gün konu ile ilgili gelişmeleri takip ediyordu merakla. Birbiriyle konuşan halk onların nasıl kaybolduğuna ve şu anda nerede olduklarına dair yorumlar yapıyorlardı:

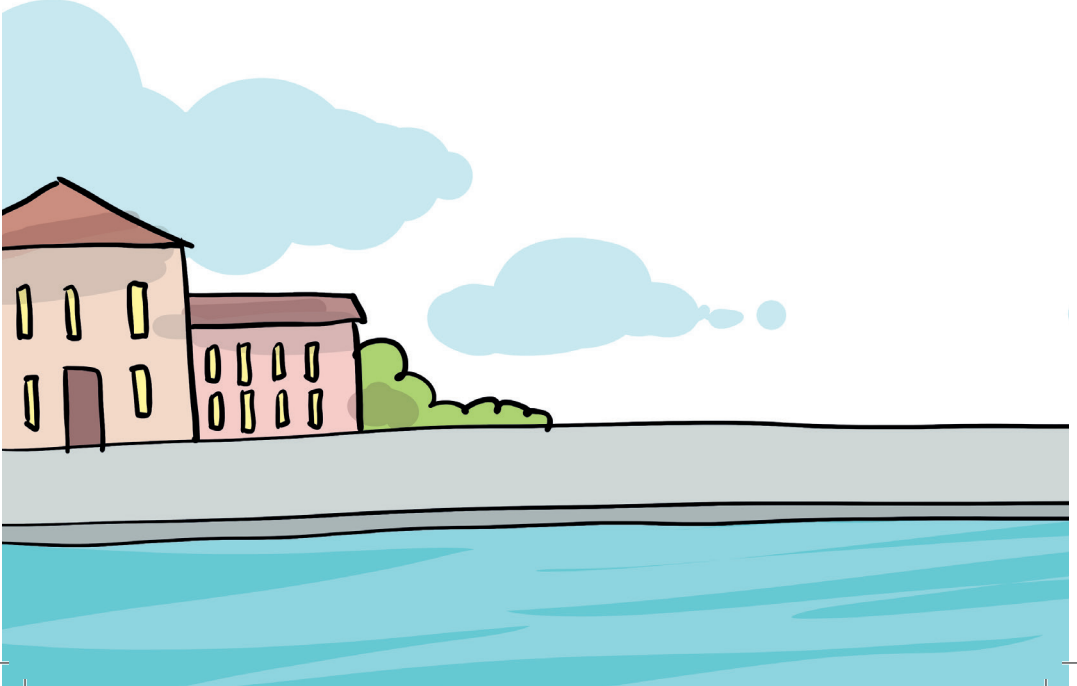
- Bu konuda yetkililerden cevap bekliyoruz. Sonuçta halkın güvenliği...

- Okul yönetimi böyle bir şeyi nasıl yapar? Hemen soruşturma açılmalı!

- Öğretmenleri yok muymuş başlarında? Bu ne sorumsuzluk yahu!

Kent halkı kızgındı. Kendi hâlinde sakin bir şehir olan Denizkızı şehrine bu kadar olay fazla gelmişti. Herkes şimdiye kadar bu olayı bekliyormuşçasına konuşuyordu. Yorum yorum üstüne... Denizkızı şehrinde şimdiye kadar en

çok konuşulan konu havalardı. Sonra da biraz geçim darlığı ve hayatın pahalılığı... Burası sahil kasabası olduğu için balık sezonunun iyi ya da kötü geçmesi de en revaçta olan konulardandı. Bunların ardından sırayı Dağdibi şehriyle yapılan futbol maçları alırdı. Bu tarz turnuvalar şehir halkının bir ayını meşgul eden meselelerdendi. Şimdi ise beş Deniz-kızılı çocuğun kayboluş hikâyesi... Bu biraz fazla gelmiş olmalıydı şehir halkına. Şehrin ileri gelenleri son du-

rumu öğrenmek için Belediye Meclisi'ne kadar çıkmışlardı. Hatta bazıları orada taşkınlık yaptıkları için dışarı atılmıştı. Yüzyılları olaysız geçiren bu şehrin belediyesi de bu duruma hazırlıklı değildi. Bir kere bile kayıp olayı yaşanmadığı için yeterli bir ekipleri yoktu. O zamana kadar şehirde ne deprem olmuştu ne de doğal afet. Bu yüzden arama kurtarma ekibine ihtiyaç duymamışlardı. Arama kurtarma belediyenin görevleri arasında yer alan ama şimdiye kadar kimsenin haberinin olmadığı bir kavramdı. Üç gün geçmesine rağmen beş çocuktan hâlâ bir işaret yoktu.

Denizkızılılar geleneklerine bağlı bir deniz halkıydı. Geçmişten bugüne geçimlerini balık, sünger avlarıyla sağlamışlardı. Bu avları Dağdibi gibi denize kıyısı olmayan şehirlere satarak geçimlerini sağarlardı. Nihayetinde Dağdibililer de onlara manda eti, süt, yoğurt ve çeşitli dağ yemişleri satarlardı. Deri de Dağdibi halkının ana geçim kaynaklarından. Bu iki şehir birbirinden alışveriş yapa yapa kalkınmışlardı. Her

iki Şehir de bolluk ve bereket içindeydi. Fakat Dađdibililerin Denizkızı halkından bir farkı vardı. Onlar yaban hayatı çok iyi tanır, felaketlerle daha çok uğraşırlardı. Bu yzden evlerini sağlam tepelere inŐa eder, arsalarını su basmasını diye barajlar yaparlardı. Her turlu felakete karŐı tedbir almıŐlardı. BaŐlarına gelen felaketlerden dolayı kendilerini geliŐtirmıŐlerdi. İŐ oyle bir hâle gelmişti ki Dağdibi Belediyesi'nin bir arama kurtarma ekibi vardı.

Aradan u gvn geçmiŐti ve uzmanlar televizyondan bu iÇin neden bu kadar uzadığını tartıŐmaya devam ediyordu. Denizkızı Belediye BaŐkanı baŐını iki eli arasına alıp dŐŐunuyordu. Kayıp oğrencilerin aileleri odadan henz uŐıkmıŐtı ki içeriye Şehrin polis Őefi girdi:

- Efendim. sanırım Őocuklardan bir iz bulduk.

Belediye BaŐkanı baŐını kaldırdı ve heyecanla:

- Buldunuz mu onları, diye unledi.

